

Koszorúzási ünnepség Pálffy György születésének 70. évfordulója alkalmából

Pálffy György altábornagy, a magyar kommunista mozgalom kiemelkedő harcosa, a demokratikus magyar hadsereg egyik megszervezője — aki a személyi kultusz idején törvénytelenül esett el — születésének 70. évfordulója alkalmából koszorúzási ünnepséget tartottak szombaton, a Mező Imre úti temető munkásmozgalmi panteonjának sírsírtáján levő nyughelyénél.

A Himnusz hangjai után a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága nevében Korom Mihály, a Központi Bizottság titkára és Rácz Sándor, a Központi Bizottság közigazgatási és adminisztratív osztályának vezetője, a Honvédelmi Minisztérium nevében Czinege László is. (MTI)

jos hadseregtábornok, honvédelmi miniszter és Papp Dezso vezérőrnagy, az MSZMP néphadseregi bizottságának első titkára helyezett el koszorút a síron. A Magyar Partizán Szövetség nevében Uszta Gyula főtitkár, valamint Horváth Gyula és Ugrai Gyula, a szövetség választmányának tagjai koszorúztak. Lerótták kegyeletüket a sírnál Pálffy György hozzátartozói, s a róla elnevezett iskola diákjai is. A koszorúzási ünnepség az Internacionálé hangjaival ért véget.

Koszorúzási ünnepség volt szombaton Pálffy György emléktáblájánál az V. kerületben a róla elnevezett utcánál (MTI)

A Hazafias Népfront felhívására Településfejlesztés társadalmi munkával

Több mint 50 millió forint értékű településfejlesztő társadalmimunka-felajánlás, az ország minden részéből feladott, a lakosság önkéntes tenniakarását bizonyító levelek garmada, a tanácsoknak, a népfrentbizottságoknak és más társadalmi szervezeteknek a támogatása is egyaránt azt jelzi, az ország lakosságának körében teljes és cselekvő egyetértésre talált a XII. pártkongresszus és hazánk felszabadulásának 35. évfordulója tiszteletére indított településfejlesztési társadalmimunka-mozgalom. A Hazafias Népfront Országos Tanácsánál a Magyar Távirati Iroda munkatársának elmondták: bár még csak két hét telt el — Bács-Kiskun, Szolnok és Komárom megye településeinek országos kezdeményezésétől, máris száznál

Bérmunkásoknak és az adminisztráció

Megfőzik a kávé, kiöntik a kávé, elmosás a csészét. A 70-es évek elején — de még napjainkban is — dühös szenvedélyeket korbácsolt fel az adminisztrációban dolgozók sorsa, helyzete. Mert többeknek csak az a feladata, hogy a presszós kisasszony teendőit lássák el. Olyan viccek, tréfák is születtek, ha két ember árkot ás, akkor négy ellenőriz. Ez pedig túrhetetlen, ugyanis a munkaerő-utánpótlás megcsappant, nagyon sok területen hiányoznak a szorgos kezek. Körülbelül ez a véleménye társadalmunk különböző korú és rangú emberének. Mert valóban, ha valaki belépett egy intézmény titkárságára, ott csinos asszonykát, lányokat látott, akik lázas sietséggel foglalatostkodtak a kávéfőző körül. És ha még ezeknek a hölgyeknek komoly felkészültségük lett volna, senki nem változtatná meg az előfeltételt, ott főslegek. Végül is országosan megmérelett a helyzet, és valóban nagyon sok adminisztratív dolgozó munkája fölöslegesnek találtott. Így született meg három évvel ezelőtt az ismert rendelet. Minden vállalatnak ki kellett tenni a stopptáblát az újonnan jelentkező adminisztratív munkáerő elé. Sőt, leépítések, átcsoportosítások, egyszóval, szigorú önvizsgálatok következtek. Normák, utasítások, előírások születtek, amelyeket be kell tartani. Itt pontot is tehetünk az ügy végére, hiszen a történet pozitív fordulattal zárult.

Am a dolog természete ennél sokkal bonyolultabb. Ki tagadná, hogy a bérszínvonal-gazdálkodás mindenütt a munkaerő racionálisabb kihasználására ösztönözne. Egy vállalati igazgató sem áll ki, hogy hirdesse: hatékonyabban is megoldhatná ezt a kérdést. Ugyanis érdeke, hogy jó szakemberek legyenek a cégénél, akiket csak úgy tud megtartani, ha jól fizet. Ha több alacsony bérű munkatársa van, akkor a kvalifikált kollégának több fizetést adhat. Erre ösztönzi a bérszínvonal-gazdálkodás. Szüksége van tehát a bérmunkásoknak, akiknek teljesítményével sokra ugyan nem megy, annál többre a bérükkel. Abból „gazdálkodja ki” a jobb munkáért járó elismerést. Hogy Magyarország a 70-es évek elejére felduzzadt az adminisztráció, az részben a pénzügyi manőver miatt is bekövetkezett.

A vállalatvezetők napjainkban egyre többet beszélnek arról, bármilyen szép is, jó is az 1976-ban született rendelet, ám mindennél többet jelentenek a gazdasági szabályozók. Például az egyik szegedi nagyvállalat a főhatóságokhoz fordult, hogy a bértömeg-gazdálkodást bevezethesse, ebben látja a megváltást, a racionálisabb munkaerő-gazdálkodás lehetőségét.

Növekszik az adminisztráció, de nemcsak az idézett példák miatt — duzzadása világjelenség. Intézmények, irodák születnek, új feladatok elvégzésére. Mindegyik kitermeli a maga adminisztrációját, ez nem is baj, fölösleges lenne hecckampányt indítani. A futurologusok szerint a harmadik szektor, a szolgáltatás, hamarosan fölzárkózik az ipar mellé, és legalább olyan arányú lesz a nem termelők száma, mint a termelők. A gondot, indulatot az okozza, ha az irdai munka kerül a középpontba, és nem szolgálja jól ki a termelést.

Gondból, bosszankodásból szinte mindennapra jut. Hol is kezdjem a sort?

Megszoktuk a gépeket, hasznukat már könyvtárvnyi irodalom dicsegteti. Senki sem csodálkozik, ha a hírközléstől az ipar legkülönbözőbb és speciális területéig az okos automaták elfoglalják az ember helyét, s kizorítják őket az íróasztalok mögül. Már nem is utjogunk, ha gépek könyvelnek, fordítanak, ellenőriznek és sokféleképp helyettesítik az emberi agyat. A nagyszerű eredmények fölötti ellátásunk azonban hamar ártcsap méltatlankodásba, ha látjuk, hiába jönnek a gépek, maradnak az emberek is. Persze, valakinek kezelni is kell azokat, nyugtázzhatja a kevésbé szkeptikus lelkiütköző honpolgár. Nyilvánvaló, szükség van kezelőszemélyzetre. De mekkora személyzetre? Ma még mindig örök kérdés...

Az a főosztályvezető, aki névjegykártyáján a beosztása mellé odabiggyesztette az „önálló” címet, biztosan nem a könyvelőgépek, hanem az íróasztalok után használja a titlust. Az íróasztalok és nem az automaták után kapják meg nagyon sok helyen a nagyobb beosztást, szélesebb hatáskört. És ha valahol elszaporodtak az íróasztalok, ott gondoskodnak arról is, hogy „feladat” mindig legyen. Nemcsak a gépesítésnek, hanem a gépek és adminisztráció több menetes küzdelmének is tanúi lehetünk. Hiába vásárolunk világszínvonalú számítógépeket, irodagépeket. A kihasználásban elmaradunk a világszínvonalól. Legutóbb egy budapesti sajtótájékoztatón föltanúja lehettem, hogy a szervezettel foglalkozó hazai szakemberek is még az adminisztráció büvöletében élnek. Pedig nekik világosan át kellene látni a helyzetet. Külföldi kollégák közel sem tisztelik annyira az adminisztrációt, és ezért merészebben mutatnak rá egy-két íróasztalra; feleslegesek.

A hivataloknál, intézményeknél ügyfélként megjelenő halandót azonban leginkább az érdekli, ha van gép, és hozzá szép számú személyzet is, dolgát mielőbb elintézte. Ha nem ez történik, bosszankodik. Mióta a takarékpénztárok országosan áttértek az átutalási betétszámlák számítógépes feldolgozására, az ügyfelek többet panaszkodnak, mint korábban. Ugyanis később tudják meg, mennyi pénz maradt meg a múlt hónapról. Később kapják meg az elszámolást, mint régen, pedig szeretnék hamarabb tisztázni, mennyit kell befizetni a bank, hogy a következő havi számlákat kiegyenlítsék. Azelőtt kézzel intézték az ilyen ügyeket. Felvetődik a kérdés, a gépekben van a baj? Alig hiszem, valami miatt az adminisztráció akadozik.

A gazdasági élet racionalizálásával méginkább reflektorfénybe kerül az adminisztráció. A szervezett termelés elképzelhetetlen hatékony adminisztráció nélkül. Hogy egyszer született egy rendelet, és intézkedési terveket készítettek az intézmények, vállalatok, hogy igyekeztek a parafrasusokat betartani, edeskeves, hogy elmondjuk, minden megnyugtató. Egyszeri intézkedéssel egy életre nem lehet letudni ezt a kérdést. Csak külön-külön, minden intézménynél, üzemmél lehetnek tisztában azzal, valóban kihasználják-e a lehetőségeket, hogy tovább csökkenjen az aránytalanság a termelés és az adminisztráció munkaerő-létszáma között.

Vendégkönyvek

Forgatom a nemrégiben befejeződött *Építés, élet, építéset* rendezvénytörténetét vendégkönyvének lapjait. A látogatók névaláírásai között jó néhány a figyelemre méltó vagy érdekes bejegyzés.

„Építették Csongrád megyében”
— Munka, ember, művészet. E cél érdekében építünk jobbat, szebbet, korszerűbbet. E munkánkban és a kiállítások, előadások résztvevőivel, nézőivel való jobb kapcsolat kiépítésében segítsen nekünk ez az eseménysorozat! Ezért köszönöm fáradozásukat. Dr. Abraham Kálmán (építésügyi és városfejlesztési miniszter).
— Minden elismerésem a magyar építészeté. Mezőlak György, Csehszlovákia.
— Ezeket a képeket látva, el kell gondolnom, hogy az Északi város (Szeged) miért olyan... amilyen. Rácz János (bizonytalanul olvasható aláírás).
— A szabadkai szakszervezeti delegáció hivatalos látogatása alkalmából hálásan köszönjük a házigazdákknak, hogy megtekinthettük az ifjúsági házbeli kiállítást.

„Panelos építés”
— Gratulálok a kiállítás szervezőinek, jól érzékeltetik a panelos technológiák alkalmazásának eredményeit. További sok sikert kívánok a tervezőknek, kivitelezőknek és a beruházóknak. Tegyek kisebb, hangulatosabbá, humanusabbá településeinket, segítsenek, hogy a több ezer lakásvárat mielőbb otthonhoz tudjuk juttatni. A jövő ez a technológiáé, a sablon szolgálja jól az embert. Dr. Perjési László (a megyei tanács elnöke).
— A kiállítás reprezentálja és bizonyítja, hogy a panelból is lehet jól variálható egységeket tervezni. A DÉLTERV-vel együtt remélem, hogy hamarosan találkozhatunk az „eszméi városrészes beépítési terve” elrendezéshez közelebb utcaképekkel is. Kovács Miklós.
— Ez a kiállítás kitűnően bemutatja, hogy mennyire uniformizálódnak Magyarországon városai. Lévai László.
— Pécs város kiemelkedik, nagyon tetszetős! Rózsáné.
— A Népszabadságban közzölt óvoda-bölcsőde makettét nem találtuk, csak egy fényképfelvételet. (Olvashatatlan aláírás).
— Szörnyű! Belovai András. (Lassan a városaink is a falusi kockaházak színvonalára süllyednek).
— A színes fotók a figyelmet megragadták, hiányolom a fotók készítőinek megnevezését, megérdemelték volna. (Olvashatatlan aláírás).

Ezeket a bútorokat inkább a Marx téri kiállítási csarnokba vigyék. (Olvashatatlan aláírás).

— A meglévő bútorválasztékban ennyire futja. A gyerekszobák kevésbé praktikusak, ötletszegek... Azt hiszem, a lakásokkal kapcsolatos minőségi problémák már nem tartoznak a kiállítás hatáskörébe. (Sajnos, a kiutalás sem.) Nagy Albert és családja, Budapest.

— Nagy hiba az, hogy a kiállított, de egyáltalán: valamiféle praktikus bútor Szegeden nem kapható. Kénytelen a vásárló Kistelekre vagy más városba menni. A kereskedelem sokkal többet tehetne a most új lakást kapók érdekében. Szilvágyi Istvánné.

A szegedi építőipari napok vendégkönyvének bejegyzéseiből válogott:**
Pálffy Katalin

Jövőre elkészül a kórházi pavilon

Második éve épül már a II-es kórház pavilonja a Tolbuhin sugárúti régi épületek mellett. Az 58 millió forintos költséggel készülő új kórházi szárny az első komolyabb egészségügyi létesítmény, amelyet házgyári elemekből épít föl a DÉLÉP. Az eddigi nehézségek ellenére úgy tűnik, azoknak volt igazuk a szakmai vitákban, akik azt állították: a korszerű termékek és az egyedi törekvések összeegyeztethetők. Az ötszintes épületben 200 beteg gyógyulhat majd, 2-4 ágyas szobákban.

A kórház dolgozóit azonban elsősorban most az érdekli, hogyan, milyen gyorsasággal épül tovább a pavilon. Erről Heim János, a DÉLÉP termelési igazgatója tájékoztatót. Gondot okozott az építőknek, hogy nemcsak egyszerűen új épület kellett fölépíteniük, hanem egy működő kórház rekonstrukciója is rájuk várt. Amikor a kiváltásokkal, átépítésekkel, a régi közmű korszerűsítésével elkészültek, és egymás fölött sorakozott az öt új szint, véget érték a látványos munkák. A gyógyítás speciális igényeinek is eleget kell tenniük, betartva például az előírások ajtómeztékeit, márpedig a szabványjók nem alkalmazhatók a panelból készített egészségügyi intézményben. Különös gondot okozott az is, miként jutnak be a nyílásokon a tolokkocsik, s nem voltak megfelelő méretűek a felvonók sem.

Ch. A.

Halász Miklós